

SAATUSLIK TÕDE

ROBERT BRYNDZA

PEAINSPEKTOR ERIKA FOSTERI KRIMIPÕNEVIK

Inglise keelest tõlkinud Raili Puskar

PROLOOG

ESMASPÄEV, 22. OKTOOBER 2018

Koputus oli vaikne, vaat et isegi pelglik, mille tõttu naisel ei tulnud mõttese uksele ketti ette jätta. Kui ta ukse avas, seisis mees uksele väga lähedal ja oleks nagu suurivaevu raevu talitsenud. Veel enne, kui ta jõudis reageerida, pistis mees kindais käed ukseprao vahelt sisse, võttis ta pea välgukiirusel tugevasse haardesse, surus ühe käe ta suule ja teise kuklale, ning pressis end naist maast lahti tõstes tuppa sisse.

Kindad olid pehmest mustast nahast, ent mehe käed kindaste sees tundusid rauast. Mees lükkas ta pea kuklasse ja lohis ta üle toa, nii et ta nägi ainult lage. Mees lõi ukse jalaga kinni, nii et kogu ta keha jõnksatas. Kuklast hoidev käsi oli haaranud pahmaka juukseid, suud kattev käsi surus nina lame-daks. Naine oli šokist kaltsunukuna lõtv ja mees viskas ta väiksele diivanvoodile.

Naine lamas seal oimetuna ja vahtis mehele otsa. Ukse avamisest polnud möödunud rohkem kui kolm sekundit.

„Kui hakkad karjuma, tapan su. Selge?“ kähvas mees. Naisel polnud aega midagi mõista. Higi ja odava habemevee järele haisev mees kummardus ähvardavana ta kohal ja virutas talle rusikaga näkku. Naise pea jõnksatas kuklasse ja pea vasak pool tundus tuim, kuum ja külm. Diivanvoodi kriuksus vaikuses, mees ronis voodile, roomas mööda ta keha ülespoole, ta hais oli

tugevam ... Lämmatav. Mehe rusikas lähenes uuesti ta näole ja nüüd läks naise silmade ees mustaks.

Teadvusele tulles ei saanud ta aru, kui palju aega oli mööda läinud. Ta lamas kõhuli ja ta käed olid nii tugevalt selja taha kinni seotud, et tundus, nagu õlad kistaks liigestest välja. Ta suud ja ühte ninasõõret kattis paks teip. Sügavale suhu, pea-aegu kõrini välja, oli topitud riidetropp. Ta kõõksus ja püüdis neelata.

Kardinad olid ette tõmmatud ja elutuba hämar. Elutoast magamistuppa viiv uks oli poikvel ja ta nägi uksepilust, kuidas mees topib seljakotti märkmikke. Uksest sisse tungides oli mehel olnud seljal väike sinine spordikott, mis oli korraliku peene triibuga ülikonnapiintsaku peal mõjunud veidrana. Naine püüdis uuesti neelata, aga suhu topitud kangas surus vastu kõri. See ajas ta oksele ja ähvardas lämmatada. Ta keeras end asemel. Tajudes, et mees polnud kinni sidunud tema jalgu, valdas teda korralik eufooria.

Ta vaatas end asemel kohendades elutoas ja köögis ringi. *Nuga*. Tuli leida nuga. Ta kiikas uuesti praakil ukse poole. Mees otsis midagi ... tõmbas riiulilt raamatuid, sobras sahtlites. Mees leidis mälupulgad ja pistis seljakotti. Kinni oli seotud naine, aga hirmunud paistis hoopis mees. Tuli ära kasutada, et mehe tähelepanu oli mujal, ning tegutseda kähku.

Naine öökis, kui suhu topitud riidetükk pead liigutades paigast nihkus ja vastu kurgumandleid pressis. Veri ta kehas pahises ja pani hoobist tundliku näo tulutama. Kui ta aseme serva poole nihkus, vajus diivanvoodi õhuke madrats kiiva ja ta kaotas tasakaalu ning kukkus põntsatusesga põrandale, paistes näo peale.

Müts kajas põrandalaudades vastu, aga mees ei märganud seda. Ta oli millestki vallatud, endiselt keskendunud arvutile, tippis midagi.

Enda liigutamine nõudis üüratut pingutust, aga ta roomas seina äärde, toetus vastu seina, mille järel tal õnnestus end põlvili ukerdada, võideldes kõik see aeg kõrisse pressiva tropi tõttu meeletu vajadusega oksendada. Tal oli raske hingata ja tal tuli katse end jalule ajada kahel korral katkestada.

Lõpuks jalule saanuna ja vaaruvana toa keskel seistes oli tal tunne, nagu ta oleks tulnud toime tohtu suure saavutusega. Ta astus ebakindlatel jalgadel suure kiiruga diivanvoodi poole. Seina ääres telerilaua serval oli lauamängu Scrabble karp ja ta tundis, kuidas ta säär karpi riivas. Karp kõikus lauaserval, aga tal polnud võimalik seda tahapoole lükata. Karp kukkus kolinal põrandale ja mänguklotsid pudenesid vaibale laiali.

Mees oli ikka veel kirjutuslaua ees ja tippis midagi. Kөөk oli kõigest paari sammu kaugusel. Pliidi kõrval kapil oli plokk nugadega.

Plokis oli kaheksa nuga, ent kapp oli ta vөөkohast kõrgem ja kuna ta käed olid tugevalt selja taha kinni seotud, ei küündinud ta nugadeni.

Selleks et nuga kätte saada, pidi ta kummarduma kapi kohale ja pöödma noaplokki kaenla alla õngitseda. Ta keeras end küljega kapi poole ja küünitas end lauaplaadi kohale. Käsivarred tegid lõikavat valu, kui ta neid kergitada üritas. Kinni seotud käte liikumisulatus oli piiratud; ta nihutas käsivarred vasakule ja pöödis noaplokki oma vasaku külje ja käsivarre vahele jäänud ava vahele haarata, ent see ei õnnestunud.

Ta katsetas pingutusest higistades uuesti ning paaril korral oli valu nii meeletu, et ta silme ees läks mustaks. Neljandal katsel õnnestus tal käsivars noaploki taha upitada, mille peale see kukkus valju kolksatusega kapi servale külili.

Noad vahtisid nüüd plokist horisontaalselt välja ja olid lauaplaadiga peaaegu samal kõrgusel. Ta keeras selja lootusrikkalt

nugade poole ja püüdis ühe kinni seotud käega sealt mõnd pihku haarata.

Ta pigistas pihku pika lihalõikamisnoa käepideme ...

„Ei, ei, ei,” kostis hääl. Mees seisis köögikapi kõrval ja jälgis teda. Naine, noa käepide endiselt pihus, astus sammu ettepoole ja kuulis, kuidas noa tera plokist välja libiseb. Ta keeras end ringi, nuga tugevas haardes, ja taganes, nuga ees, mehe poole. Ta polnud küllalt kiire ja mees astus kõrvale. Naine komistas, kukkus tahapoole ja maandus meeletut valu tundes kinni seotud kätele ja noa käepidemele.

„Sa kohe ei saa mind rahule jätta,” ütles mees naisele lähenedes. Ta hääl oli vaikne ja talitsetud. Naine karjatas ja vehkis jalgadega, aga mees haaras ta jalgadest, lohistas ta tagasi tuppa ja viskas diivanvoodile.

Mees korjas põrandalt noa ja naine nägi, kuidas ta vaatab ringi ja mõtleb, mida teha. Mees haaras diivanvoodi servast ja tõstis selle üles, nii et naise jalad kerkisid kõrgemale, kuni ta keha oli täisnurga all. Naine tundis, kuidas mees surub madratsi ühe poole oma keha raskusega talle peale ja muljub ta diivani metallraami vahele. Mees litsus madratsi uuesti kokku ja vajus kogu oma keharaskusega selle ühele poolele. Naine tundis rõõgatut valu, kui ta õlad popsatasid liigestest välja ja põlved litsuti üks ühele, teine teisele poole pead. Suutropp liikus kõris veel sügavamale ja lõmastas ta hingetoru.

Ja siis torkas nuga talle selga ja lõikas läbi ta põse, tungis ta puusa ja lõpuks pehmesse säärelihasesse. Mees pussitas teda läbi diivani põhja.

Naisel oli võimatu hingata ja hullunud pussitamine jätkus, nuga tungis ikka ja jälle ta diivani kahe poole vahele litsutud kehasse.

Ta tahtis, et surm tuleks ruttu, aga need kolm minutit, mis möödusid enne, kui ta soov rahuldati, tundusid igavikuna.

ESIMENE PEATÜKK

Peainspektor Erika Foster seisis kuninganna Victoria aegse ridaelamu lagunevas majaosas keset elutuba. Tänavapoolse akna taga valitses süngelt hall oktoobrikuu õhtu, mis oleks nagu vastu klaasi litsunud. Põrandalauad olid kohati mädanenud ja Erika pea kohal laiutas laes kollane niiskuselaik, mis jooksis seinani välja ja valgus kobrutavat pleekinud lillelist tapeeti mööda alla. Neljakümnevatine kuplita pirn heitis tuppä hämarat valgust. Erika mobiiltelefon helises ja ta õngitses selle talvemantli tasku põhjast välja. Helistas öde Lenka.

„Erika! Püüdsin sulle äsja FaceTime'i teha,” ütles Lenka slovaki keeles, mis oli nende emakeel.

„Ma pole seda veel oma uuele telefonile seadistanud,” vastas Erika ja see vastas tõele. Ta pani telefoni teise kõrva äärde ja tõmbas külma eest kaitseks mantlikrae üles.

„Kuidas siis uues majas on?”

„Hästi. Kolimisfirma tõi mu kastid kohale ja ...” Erika hääl vaibus, kui ta vaatas ringi ja püüdis kujutada ette, kuidas elamine koduseks muuta. Läbi seinte kostis vali kolin.

Erika läks elutoast esikusse. Ta sammud kajasid paljastel põrandalaudadel. Ta oli keeranud termostaadi poole tunni eest kolmekümne kraadi peale ning jäi mulje, et keskküte näeb küll suurt vaeva, ent ei suuda elamist soojaks kütta. Saabus vaikus, mille järel algas ülemise korruse pimedalt trepimademelt vastu kajav kolin torudes uuesti.

„Mis lärm see on? Kas sa Skype'i kõne saad võtta?”

Erika vahtis esikusse virna tõstetud kaste, millest äärmise peal olid ta töötõend ja politsei raadiosaatja. Miks ta oli arvanud, et ta saab hakkama, kuigi tal polnud isegi voodit ja olid vaid üksikud mööbliesemed. Ta mõistis, et oleks pidanud paluma üürikorterit omanikult luba seal veel kuu aega edasi elada ning uue maja enne sissekolimist elamiskõlblikuks tegema. Just seetõttu ta ei tahtnudki, et õde näeks, milline olukord siin valitses.

„Lenka, mul pole ka Skype'i. Ja mu arvuti on kuskil kasti põhjas.”

„Minu arust me leppisime kokku, et sa näitad mulle oma uut maja? Sa maksid selle eest üüratu summa ... Võttes arvesse, mis Londonis kõik maksab, ei saa ma aru, kuidas seal on üldse võimalik elada. Ja nüüd veel Brexit ka. Kas uue maja ostmiseks oli tõesti praegu kõige õigem aeg?” Kostis veel üks krigisev kolksatus ja boiler jäi vait. „Uudistes räägitakse alailma, et nüüd hakatakse Ida-Euroopast pärit inimesi riigist välja saatma.”

„Mind ei saadeta. Mina töötan politseis ja mul on nii Slovakkia kui ka Ühendkuningriigi kodakondsus,” rahustas Erika õde. Lenka tegi midagi mõmina ja turtsatuse vahepealset.

„Saada vähemalt oma uus aadress, et ma saaksin sulle soolaleivakingituse saata.”

„Sobib, sest mulle kuluks siia ära uus keskküttekatel.”

Erika teadis väga hästi, et soolaleivakingitus on viimane asi, mille peale Lenka mõtleks. Õde tahtis ta aadressi, et maja kohta internetist informatsiooni otsida.

„Kuidas seda rajooni nimetatakse?”

„Blackheath.” Erika läks tagasi elutuppa ja pistis käe eendakna alla jääva igivana radiaatori peale. Läbi külma metalli oli tunda mõningast soojust. Akna ees polnud kardinaid ja ta nägi klaasil oma peegelpilti. Erika oli meeter kaheksakümmend kaks pikk ja oli alati kõhn olnud, ent ta märkas, kuivõrd luider

ja vaevatud ta välja nägi. Ta lühikesed heledad juuksed olid tuttidena püsti. Ta läks seina juurde, lülitas valguse välja ja nägi nüüd akna taga laiuvat parki. Parki läbivat teed valgustas laternate rivi, mis heitis kolletavale rohule oranžika kuma.

„Kas Blackheath tähendab midagi?” küsis Lenka.

Erika ohkas.

„Jah, *beath* on nõmm või pooleldi looduslik parkala ja ...” Ta jäi kõhklema. „Ja *black* on see seetõttu, et väidetavalt olla pärast Musta surma kasutatud seda ala katkuohvrite matmiskohana.”

„Kas sa tahad siis öelda, et sinna *on maetud* surnukehad?”

„Kuuldavasti jah.”

„Kas sul töö juures, mõrvaosakonnas, pole surnukehi juba piisavalt?”

„See pole päris nii. Rajoon on väga kena. Siin on väikesed poed ja baarid.”

„Ja kohe ukse all katkuohvrite matmispaik!” turtsatas Lenka.

„Välja peale ei rajata kunagi hoonestust, nii et mu aknast avaneb avar vaade,” ütles Erika, korrates sõnu, mis noor ja sileda näoga kinnisvaramaakler oli talle täiesti tõsise näoga öelnud. „Mul on siit tööle lühike maa ning mu kolleeg ja hea sõber Isaac elab kohe siinsamas lähedal. Sa ju mäletad Isaacit?”

„Toda homost surnumatjat?”

„Ta pole surnumatja, vaid kohtuarst.”

„Erika, kuidas sa kavatsed mehele saada, kui su ümber on aina surnud inimesed ja homod?”

„Lenka, ma ei taha meest ja mu ümber pole ainult homod. Isaac on kõigest üks mu sõpradest. Nojah. Igatahes on see mulle uus algus. Müüsin Manchesteri maja maha ja ostsin nüüd Londonisse maja, sest ma leian, et olen juba küllalt kaua elamispinda üürinud. Mul on lõpuks ometi tunne, et ma liigun ...” Ta jäi vait. Ta oli tahtnud öelda: *pärast Marki surma eluga edasi*. Erika abikaasa Mark oli töötanud samuti politseis.

Mark oli saanud nelja aasta eest vussi läinud narkoreidi käigus surma. Paar kuud pärast Marki surma oli Erika võtnud vastu töökoha Londonis ja kolinud Manchesterist ära. Viimased neli aastat olid olnud rängad nii isiklikus elus kui ka tööalaselt, ent kuigi majal oli palju puudusi, tundus selle ostmine tõesti uue algusena.

„Oled sa õnnelik?” küsis Lenka soojemal toonil.

Erikal tuli selle üle korraks mõelda.

„Mitte just päris, aga ma pole juba pikka aega eluga nii rahul olnud. Kuule, ma lasen uue telefoni ära seadistada ja siis saame videokõne teha. Ent majas ootab ees palju tööd ja aed on täiesti käest.”

„Ma ei hakka sind kritiseerima. Ma tahan lihtsalt maja näha.”

„Loodan, et sa pead sõna. Tervita lapsi ja Marekit.”

Kõne lõpetanud, otsis Erika mantli taskust villase mütsi ja tõmbas pähe. Trepil ees rippus laest kuplita lambipirn, ent selle valgus ei küündinud ülemise korruseni. Erika möödus kastidest ja alumise korruse väikese tualeti uksest, mida ta hoidis kinni. Isaac oli tulnud temaga kaasa, kui ta käis maja teist korda vaatamas, ja Isaac oli nentunud, et tualett meenutab talle filmi „Trainspotting” ja et tal on tunne, et tualettipotist võib iga hetk välja ronida noor Ewan McGregor.

Paistis, et kööki oli viimati remonditud 1970ndatel. Aknaalusesse väiksesse puitplaadist töötasapinda oli süvistatud lai kraanikauss ja nurgas surises sügavkülmikuga külmkapp, mis mõjus kollaseks tõmbuvate seinte taustal võõrkehana. Erika oli siiaamaani lahti pakkinud kõigest veekannu, mikrolaineahju ja paar kohvikruusi. Mõte, et ta peaks otsima kastidest taldrikud ja söögiriistad ning rāpases köögis midagi üles soojendama, oli talle liig. Kaks tänavat edasi oli söögikoht, kus pakuti kala ja

friikartuleid, ja kuna kell lähenes kaheksale, otsustas ta minna välja ja midagi süüa.

Kui ta uksest väljus, olid tänavad tühjad ja ilm udune. Erika vajus kõssi ja tõmbas söögikoha poole sammudes krae üles. Uksest sisse astudes mähkis ta endasse imeline soojus ja praetud kala lõhn. Vanamoelises Briti söögikohas oli üüratult suur hõbedane fritüür. Rohelise laminaatkattega letil olid soolast ja äädikast jäänud laigud ja kassa kõrval oli kaks tohutu suurt purki marineeritud munadega ning äädika- ja ketšupipudelik. Erika tellis suure portsu praetud turska ja friikartuleid ning purgi Dandelion and Burdocki mõdu, istus aknaalusesse lauda ja sõi toitu otse paberi seest. Tänaval valitses vaikus ja paistis, et udu muutub tihedamaks. Teised kliendid olid võtnud toidu koju kaasa, mille tõttu ta istus söögisaalis üksinda.

Erika langetas pilgu mõdupurgile. Teist sellist jooki niisama lihtsalt ei leia. Mark oli kohe varsti pärast seda, kui Erika oli Ühendkuningriiki kolinud, õpetanud teda hindama nii seda jooki kui ka praekala ja friikartuleid. Erika vahtis purki. Isegi veel neli aastat pärast mehe surma oleks nagu iga asi viinud tagasi Markini. Erikale meenus üks teine mälestus tollest saatuslikust päevast, kui raske kuulihaavaga Mark lamas ta kõrval maas. Ta sulges silmad. Tulistajat ei saadudki kätte. Tol päeval ei saanud surma üksnes Mark. Kokku tapeti viis Erika kolleegi. Tema meeskond. Ta pani käe kaelale ja tundis sõrmede all kuulihaavast jäänud armi. Talle meenus taas Lenka küsimus.

Oled sa õnnelik?

Erika langetas pilgu maitsvale toidule ja mõtles oma lagunevale majale. Ta oli eluga rahul. Võib-olla ei tasugi mõnda aega õnne poole püüelda, vaid leppida sellega, et ta on eluga rahul.

Kell oli pisut pool üheksa läbi, kui Erika söögikohast väljus ja tagasi tänavale astus. Nüüdseks oli udu jäiselt külm ja kattis asfaldi õhukese valkja kihina. Kuna rajoon oli talle veel

võõras, keeras ta tagasi kodu poole minnes vales kohast ära ning leidis end pikkade ridaelamute vahele jääval kitsal tänaval, kus paar tänavavalgustuse laternat ei põlenud. Edasi kõndides märkas ta, kui heas korras majad olid, ning vahtis igatseval pilgul majade liivaga puhastatud fassaade ja kahekordse klaasiga lükandaknaid.

Poole tänava peal oli majade rivis vahe ning tänavast natuke maad eemal kerkis kaasaegsem betoonist kortermaja, mille ees hoolitsetud aed. Kõik aknad olid pimedad, aga kui Erika majast möödus, süttis esimese korruse aknas valgus. Vali, verd tarretama panev karjatus naelutas Erika paigale.

TEINE PEATÜKK

Karjatus kostis esimese korruse korteri vasakpoolse akna tagant. Karjatus oleks nagu Erika kõrvus vastu kajanud, siis kostis see uuesti, mille peale tõusid Erika kuklakarvad püsti. Ta läks kiirel sammul lühikest jalgrada pidi kõrge klaasist välisukseni, millest paistis parkettpõrandaga hämar koridor. Ta katsus linki. Uks oli lukus ja ta märkas ukse kõrval paneelil tillukest punast tulukest. Ta koputas klaasile. Nüüd kostis majast nutt.

„Halloo?” hüüdis Erika. „Ma olen politseist!”

Ta kobas taskutes ja leidis töötõendi parasjagu siis, kui kardinat vahelt ilmus nähtavale väikest kasvu naine, kelle mustad juuksed olid lõigatud paažisoengusse ja tukk sirge joonega. Erika ei näinud tuppa sisse. Ta pani töötõendi vastu aknaklaasi. Naine paistis olevat sügavas šokis. Ta nägu oli lubivalge. „Ma olen Londoni politsei peainspektor Erika Foster. Kas teil on abi vaja?” Naine noogutas pisut vaarudes. „Palun laske mind välisuksest sisse.” Naine oleks nagu viivitusega reageerinud. Ta kõhkles korra ja noogutas uuesti ning kadus kardinat taha. Erika läks tagasi välisuksele. Koridoris süttis tuli ja Erika ootas, kuni naine, kes paistis lähenevat viiekümnele, ilmus vasakpoolsest uksest nähtavale ning astus ebakindlal sammul välisukse poole. Naine kandis lohmakaid teksatunkesid ja nende peal tumepunast fliisjakkki. Jalas olid tal rohelised Crocsid ja kohevad roosad sokid. Naine hingeldas, ta kaame nägu oli kaetud

higikirmega ning tal võttis natuke aega, enne kui leidis lüliti, millega ukse lukk avada. Kostis piip ja klõpsatus ja Erika tõmbas ukse lahti.

„Kas korteris on veel keegi?” küsis Erika. Naine noogutas. „Kas see isik on relvastatud? Kas tal on tulirelv?”

„Ei. See on mu õde. Ta on surnud,” ütles naine. „Jumal halasta ... *Ta on surnud!* See ... Seda ... Kõik kohad on verd täis!”

Erika vaatas ringi. Koridoris oli kolm ust ja lift ning koridori lõpus trepp. Naine oli väljunud esimesest vasakpoolsest uksest.

„Mis teie nimi on?”

„Tess. Tess Clarke.”

„Tess, kas te saite viga?”

Taas paus, mille kestel naine langetas pilgu oma riietele. Erika märkas, et naise fliis oli määrdunud ja ühel varrukal oli paar sigaretist põhjustatud põletusjälge. Tess raputas pead.

„Okei. Väga hea. Nii, Tess, mis teie õe nimi on?”

Tess vahtis otse ette. Ta värises, ta hambad plagisesid ja ta pupillid olid suurenenud, mille tõttu ta silmad nägid välja nagu kaks suurt musta tindilaiku. Huvitav, mõtles Erika, kas suurenenud pupillid viitavad narkootikumide pruukimisele või oli ka see raskekujulise šoki sümptom. Ta vaatas ringi ja märkas, et klaasukse kõrval nurgas oli üsna kiratsev tääkliilia ja selle kõrval pruuni nahaga kaetud diivan. Ta talutas Tessi diivanile. „Nii. Istuge. Mis teie õe nimi on?”

Tess istus diivani serval ja pani väriseva käe suule.

„Vicky.”

„Ja te olete kindel, et peale Vicky polnud korteris ühtki teist isikut?”

Tessi kulm tõmbus kipra.

„Vist mitte ... ma jõudsin ainult elutuppa. Magamistuba on tagapool,” ütles ta.

„Olgu. Oodake palun siin. Tulen kohe tagasi, ausõna, aga ma tahan korra korterisse sisse vaadata.”

Tess noogutas. Kuna Erika oli harjunud kuriteopaikadel käima, olid tal alati taskus latekskindad. Nüüd tõmbas ta kindad kätte ja astus korteriuksest sisse.

Sisenedes kargas talle ninna vere metalline lõhn. Korteri välisuks avanes madala laega tillukesse ja kitsasse esikusse. Paremat kätt jäi puhas ja valgete plaatidega kaetud kaasaegse väljanägemisega vannituba. See oli tühi.

Avatud planeeringuga ruumis olid nii elutuba kui ka köök. Väikesel diivanvoodil, mis oli lahti tõmmatud, oli keset suurt verelompi noore naise surnukeha. Naise käed olid selja taha seotud. Naise pea oli suunaga ukse poole. Erika pani sõrmed naise kaelale. Naise kitti meenutav nahk oli kõva ja külm ja pulssi ei olnud. Vere hulga ja naise ebanormaalse kehaasendi tõttu oli selge, et tegemist oli julma kallaletungiga.

Erika kattis tugeva haisu tõttu suu käsivarrega ja tegi ringi nii elutoas kui ka köögi poolel, püüdes seejuures mitte heledale vaibale jäänud vereplekkidele astuda. Korteri tagumises nurgas oli suletud uks. Erika kuulatas, ent ei kuulnud midagi. Ta mõistis, et peaks abijõud ära ootama, aga kuna ta oli talle omaselt kärsitu, ei mallanud ta seda teha. Ta märkas köögikapil külili noaploki kõrval puidust tainarulli ning haaras selle pihku.

Ta kogus end hetke, avas ukse ja arvas, et ta pilgule avaneb väike magamistuba, kus on voodi, ent tilluke tuba oli kottpime. Pimeduses kostis vali kolin.

„Mis sünnib?” hüüdis koridorist Tess, hääles paanika. Erika ebales. Vaikus. Erika pistis käe uksest sisse, leidis lüliti ja tõstis tainarulliga käe. Päeva valguslambid lülitusid sisse ja valgustasid väikest tuba, mis nägi välja salvestusstuudio moodi. Toas oli laual kõigest kallis iMaci arvuti, samuti oli toas kaks ratas- tel tooli. Laua taga seinal oli suur lamineeritud Suur-Londoni

kaart, millel värviliste peadega knopkad. Kaardi ümber olid seinale kinnitatud ajaleheartiklid. Ukse kõrval oli külili maas kõrge mikrofonistatiiv. Küllap ta oli selle ust avades ümber ajanud.

Toa nurgas oli aken, ent klaas oli kaetud vahtplastitükki-dega plaadiga. Toa teine sein oli kaetud lahtisi munakarpe meenutavate asjadega. Selle seina ääres oli väike kahekohaline diivan ja veel üks mikrofonistatiiv, millele oli kinnitatud professionaalse väljanägemisega mikrofon. Paks must kardin oli eest tõmmatud ja jäi mulje, et kui see ette tõmmata, tekib kardina taha väike salvestusruum.

„Kuulge? Mis sünnib?” kostis Tessi hääl.

„Kõik kombes. Ajasin ühe asja ümber. Korteris pole kedagi,” hüüdis Erika.

Tal polnud eriti aega mõelda, miks oli magamistuba sisustatud salvestusstuudioks, sest teda huvitas vaid see, et tuba oli tühi. Korter oli väike ja kui stuudio sisustus kõrvale jätta, paistis kogu mööbel väga odav.

Erika läks tagasi elutuppa ja astus diivanvoodil lamavale surnukehale lähemale. Ohvri vanust oli raske arvata. Naisel olid tumedad pikad juuksed, mis katsid ta õlad ja pool nägu ning olid kuivanud vere tõttu kokku kleepunud. Pool naise nägu oli tugevalt klohmida saanud ja vasak silm oli kinni paistetanud. Naise kael oli veidra nurga all ning paistis, et on murtud.

Erika tegi aegamööda surnukeha ümber ringi. Kardinad olid ette tõmmatud ja mitte miski ei viidanud sellele, et uksest oleks sisse murtud, ent üks tool oli ümber aetud ja põrandal olid laiali ajakirjad, klaasist küünlajalg küünlaga, tops pastakatega ja Scrabble'i karp, mille kaas oli pealt ära tulnud ja lasknud täheklotsidel vaibale veereda.

Toas oli toimunud äge võitlus, ent sissemurdmisest polnud ühtki jälge. Kas naine tundis teda rünnanud isikut?

KOLMAS PEATÜKK

Erika kontrollis veel korra üle, ega ta olnud kuriteopaigal midagi paigast liigutanud, ja tuli tagasi korteri uksele. Tess seis ukse taga.

„Mis lärm see oli?” küsis Tess. Ta nägu peegeldas endiselt nähtust tingitud õudu.

„Ajasin ühe asja ümber. Olge nii kena ja istuge.” Erika tüüris Tessi tagasi diivanile ja helistas seejärel Lewisham Row' politseijaoskonda, et kutsuda kuriteopaigale politsei ja kriminalistid.

Kui ta kõne lõpetas, valitses koridoris kõhedust tekitav vaikus. Teise kahe korteri ukсед olid endiselt suletud.

„Kas teie õde elab selles korteri?” küsis Erika, mõeldes magamistuppa paigaldatud stuudiole.

Tess noogutas.

„Kas korter on tema oma?”

„Ei. Minu. Mu abikaasa. Meie. Vicky üürib korterit mu mehelt ... meilt.”

„Kas te elate siinkandis?”

„Nurga taga. Me abikaasaga peame külas restorani Goose.”

Erikal võttis natuke aega, enne kui ta sai aru, mida Tess silmas peab. Osa jõukamaid elanikke nimetas Blackheathi külaks.

Erika küsis, kui vana Vicky oli. Tess ütles, et kakskümmend seitse. Ja lisas, et Vicky polnud oma vahetusse kohale ilmunud, mille tõttu ta oligi siia tulnud.

„Ja teie publi on kohe siinsamas lähedal?” Erika eesmärk oli lasta Tessil nii kaua rääkida, kuni kiirabi kohale jõuab, sest ta ei tahtnud, et naine langeks šokki ega variseks kokku.

„See pole publi,” ütles Tess. „Goose on korralik restoran.”

Erika mõtles endamisi, et see võib juhtuda üksnes Inglismaal, et kõigest mõni hetk pärast õe vägivallatunnustega surnukeha leidmist peetakse vajalikuks niisugust detaili rõhutada. Erikat huvitas, kui hästi õed omavahel läbi said. Ta vaatas uuesti Tessi poole, kes istus, selg sirge, jalad pahkluude kohal ristatud, nagu õpetatakse kursustel, mille peenematest peredest pärit noored daamid pärast keskkooli lõpetamist läbi teevad, ent see oli Tessi korratu välimuse ja Crocsidega suures vastuolus.

Klaasuksele koputati ja Erika märkas pilku tõstes ukse taga inspektor James Petersoni. Mustanahaline Peterson oli neljakümnele lähenev pikka kasvu sale mees, ent ta nägi välja palju noorem. Ta juuksed olid kuklal ja külgedel püगतud väga lühikeseks ja pealael olid tal lühikesed rastapatsid. Petersoni laitmatu rüht manas ikka ja jälle Erika silmade ette pildi tikk-sirgelt seisvast mängusõdurist. Peterson kandis teksapükse, tosse ja paksu lillat fliisjakkki. Erika tõusis püsti, avas klaasukse, astus õue ja tõmbas ukse enda järel kinni.

„Õhtust! Tulin just Greenwichis kinost, kui mulle helistati ...”

„Jah. Jessas. Noore naise surnukeha. Päris hull seis. Surnukeha leidis ta õde,” ütles Erika koridoris istuva Tessi poole osutades. Peterson tahtis just midagi öelda, kui keegi hüüdis: „James, Mõmmi on sinu käes!”

Peterson keeras hääle poole, mille peale Erika märkas tänavale pargitud autot. Selle salongituli põles ning kena blondide juuste ja väga heleda nahaga Fran otsis midagi tagumiselt istmelt turvatoolis istuva segaverelise poisi kõrvalt.

Peterson patsutas teksade taskuid, aga Erika märkas, et ta flüisjaki taskust piilus välja midagi valget.

„Kas ta otsib seda?” küsis Erika, tõmmates Petersoni taskust tillukese nunnu näoga ühte silma pilgutava väikese karumõmmi.

„Jah. See on Kyle'i kõige armsam mõmmi,” ütles Peterson tagasi auto poole joostes. Kuni selle ajani, kui Fran ilmus eelmisel aastal poja Kyle'iga Petersoni uksele, olid Erika ja Peterson mõnda aega olnud kord koos, kord lahus. Erika oli püüdnud Petersoni peale mitte mõelda ja enamasti see tal isegi õnnestus, aga koos töötades polnud see eriti lihtne. Erika oli lootnud, et kunagi tuleb päev, kui nende suhe kujuneb püsivaks. Ta viskas selle mõtte peast.

Frani auto ees peatus siniste tulede vilkudes erimärgistusega politseiauto, millest väljus inspektor Moss. Ta viipas tervituseks Petersonile ja sammus jalgteed mööda Erika poole. Moss oli õlgadeni ulatuvate punaste juustega lühikest kasvu jässakas naine, kelle nägu oli kaetud tedretähnidega.

„Kõik kombes, boss? Olin just teel koju, kui mulle helistati,” ütles ta. „Kas Peterson on tööl või vaba?” küsis ta, vaadates auto poole, kus Peterson kinnitas Kyle'i turvavööd.

„Tööl. Nad ei leidnud Kyle'i mõmmit üles.”

Moss kergitas kulmu.

„Tegelesin kogu päeva Dorise-nimelise kräkisõltlasest prostituudi otsimisega ja kui me ta lõpuks vahistasime, kukkus too meid oma sitaga loopima,” kurtis ta grimassi tehes.

„Oh, kui vastik.”

„Nojah, ja ma olin selle alles hiljuti Evansist ostnud.” Ta osutas korralikule hallile pükskostüümile. „Minul vedas, et ta ei sihtinud just kõige paremini, aga üks vaene abipolitseinik sai otse näkku ...”

Erika kiikas korra koridori Tessi poole ja märkas, et Tess rääkis nüüd vanema mehega, kelle käes oli suur must prügi täis kott. Kõrvalt vaadates jäi mulje, nagu oleks mees püüdnud jutuajamisest välja vingerdada.

Fran sõitis ära ja Peterson tuli kiiruga tagasi ning sisenes koos Erika ja Mossiga majja.

„Mul on tõesti vaja prügikott ära viia,” ütles vanem mees parasjagu. Lihava näoga mehe pea oli täiesti kiilas. Erikat, Mossi ja Petersoni nähes ta hääl vaibus.

Järgnes hetkeline vaikus, mehe näos välgatas korraks paanika, kuid ta kogus end kähku.

„Tere õhtust. Mina elan korteris number kaks,” ütles ta, osutades ukse poole koridori lõpus.

„Mis teie nimi on?” küsis Erika.

„Charles. Charles Wakefield.”

„Kott tilgub läbi,” ütles Moss, osutades prügikotile, kust tilkus plaatidega kaetud põrandale pruunikas vedelik.

„Jah, kui lubate, siis viin selle ära.”

„Viin ise,” ütles Peterson, püüdes prügikotti enda kätte võtta.

„Oh, pole midagi. Võin seda ise teha,” vastas Charles kotti Petersoni käest ära tõmmates.

„Viin ise kotti prügikonteinerisse, et teie saaksite mu kolleegi küsimustele vastata,” ütles Peterson ja püüdis uuesti kotti enda kätte võtta.

„Teen seda siiski pigem ise,” ütles Charles, taganedes sammukese. Ta tahtis kotti selja taha peita, kuid mõtles siiski ringi.

„Kas kotis on midagi sellist, mille olemasolu te eelistate meie eest varjata?”

„Kindlasti mitte.”

Peterson vaatas uuesti Erika poole. Erika uuris hetke Charlesi.

„Härra Wakefield. See korter seal on kuriteopaik ja teie käitumine annab alust koti sisu vastu huvi tunda.”

„Kuriteopaik!” hüüatas mees ja ajas väikesed silmad suureks.
„Mis seal juhtus?”

„Minu öde,” ütles Tess uuesti nutma puhkedes.

„Jumal halasta! Kas ta on surnud?” küsis mees.

„Jah!”

„Härra Wakefield, palun teid. Tegemist on kuriteopaigaga. Palun näidake, mis teil kotis on,” ütles Erika.

„Lihtsalt prügi! M... mis ...” Erika sai aru, et mees on ärevile minemas. Mees püüdis midagi öelda, aga ei saanud öieti sõnu suust ja kokutas: „Ma ... ma vaid ... vaid t-tahtsin oma pr-prügi välja viia!” Ta nägu punetas.

„Andke kott minu kätte,” kamandas kannatuse kaotanud Erika kätt välja sirutades.

„Ei. Ei!”

Charles marssis tagasi oma korteri ukse poole, jättes endast maha pruunika vedeliku raja. Tess vahtis talle ammuli sui järele.

„Jessas. See veel puudub,” kurtis Erika Mossile ja Petersonile.

„Ilma läbiotsimisorderita ei tohi te minu korterisse siseneda!” teatas mees võtmetega kohmitsedes. Ta sai ukse lahti, astus sisse ja lõi ukse pauguga kinni.

„Püüa palun kott kätte saada,” ütles Erika Petersonile.
„Aga katsu seda neetud ust ilma tungiva vajaduseta mitte sisse lüüa ... Tegelikult. Moss, ole kena ja mine maja taha juhuks, kui ta püüab aknast välja hüpata. Kas teie teate, mis maja taga on?” küsis Erika Tessilt.

„Vahetänav, mis jookseb selle ja järgmise tänava ridaelamute tagant läbi,” vastas Tess. Moss läks Charlesi korteri uksele ja Peterson maja välisuksele.

„Kriminalistid on kohal,” teatas Moss.

Erika märkas maja ette sõitvat suurt valget kaubikut, mille järel jõudis kohale politseibuss. Ta läks tagasi Tessi juurde, kes värises nüüd üle kogu keha.

„Ta on surnud. Kes küll seda tegi?” halas Tess.

„Lähme välja. Ma viin teid politseibussi. Tess, teie õega tegeleme meie. Ja me uurime välja, kes seda tegi.”